

Con dâu của mẹ tui

“ Dừng ! Dừng dậy đi học.Mai Tăm ngồi đợi con ở trước nhà kia “.” Mẹ nói Tăm đi học trước đi , hôm nay con học ca hai , con sẽ đi sau “.”Mẹ tui đi ra nhà trước còn tui thì tiếp tục nướng với hy vọng không còn ai làm phiền nữa.Tui đang thả hồn trên tấm nệm thật êm ái.Bỗng có ai đó giật giật tay tui.” Con nói với mẹ là con học ca hai mà , để cho con ngủ chút nữa đi “.”dậy đi , ngủ hoài hà “.”Nghe giọng nói biết là nàng chứ không phải mẹ tui.” Tăm đi học trước đi , tui đi sau “.” Chưa học cũng phải đưa người ta vô trường chứ ! “.” Kỳ vậy , chuyện của ai nấy lo sao Tăm bắt tui làm theo Tăm ? “.” Dừng không đưa đi thì xe đâu Tăm đi ? “.” Tui quát “ Một quá đi xe không trả tiền mà còn lên giọng nữa hả ? “.”Thế là nàng im như hén rồi khỏi giường của tui.

Không biết nàng nói thế nào với mẹ tui mà bà xách chổi lông gà vô nện tui một trận.” Dậy mau lên , đưa Mai Tăm đi học “.” Dạ ... dậy thì dậy “

Tui đang bức mình mà nàng còn cười nữa.Đi ngang qua nàng tui không buồn buông một câu.Thầm nghĩ và lầm bầm : “ Làm phiền như vậy là đủ rồi nhé “.

Mẹ tui tiếp ngay : “ Nói gì đó ? “.”Sau khi vệ sinh và thay đồ xong , tui dắt “ con nô lệ “ của nàng ra khỏi nhà , không chỉ nó mà cả tui nữa.Nàng cũng thưa mẹ tui xong và đi theo sau.” Hôm nay tui đi chơi , tui không đưa Tăm về đâu “.”Thế là nàng la lên “ Mẹ ơi , Dừng nói hôm nay không chở con về “.”Mẹ tui nói vọng ra “ Trưa nay không chở Mai Tăm về là ăn đòn đó “.” Bao nhiêu bức tức lại nén vào đầu tui , tui không biết cái số tui sao mà nó đen thế này.

Chuyện là vậy.

Nhà tui và nhà Tăm ở cạnh nhau , chỉ cách bức tường.Khi mẹ tui mang bầu thì mẹ Tăm cũng vậy , cho nên hai người giao ước , nếu sinh được một trai một gái thì kết thành thông gia.Rất may là mẹ tui sinh ra thằng tui.Hơn tháng sau nàng cũng bắt chước tui oe oe.Vì chúng tôi là con một nên lớn lên một chút mẹ tui và mẹ nàng bắt tui và nàng gọi mẹ của nhau là mẹ.Bắt chúng tôi gọi nhau là anh em , lúc còn nhỏ mắc cỡ nên gọi nhau là mày tao , khi lớn lên thấy kỳ quá , đổi lại xưng tên.Nhà tui coi như nhà nàng và nhà nàng cũng vậy.Cả hai nhà chăm sóc chúng tôi như con đẻ của mình.Chúng tôi học chung lớp từ cấp ... sơ sinh cho đến cấp ba và bây giờ học chung trường đại học.Tui học khoa Điện – điện tử còn nàng học khoa Anh văn.

Tui có nhiệm vụ take care cho nàng.Khi nàng có chuyện gì thì thằng tui phải đưa lưng ra mà chịu.Tới khi biết đi xe thì tui phải đưa nàng đi và rước nàng về.Nếu đưa rước mà không đúng lịch trình hay về bị nàng mếc lại chuyện gì đó với mẹ tui là coi như tui bị khổ.Cho nên tới bây giờ , là sinh viên năm hai rồi mà tui chưa có mảnh tình nào vắt vai.Đi đâu cũng đeo nàng theo thế thì làm sao có mộng nào để ý đến tui chứ.Nếu tui có để ý đến ai mà nàng biết được thì coi như không yên với mẹ tui.Tui không biết tui trở thành tài xế riêng của nàng hồi nào nữa , nàng đi đâu tui cũng phải chở nàng đi , nếu không thì sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Thực ra nàng rất xinh đẹp , rất dễ thương.Nàng từng là hoa khôi của trường và không biết có bao nhiêu chàng ngẩn ngơ vì nàng.

Nhà tui luôn có khách đến thăm , mà không phải thăm tui.Mấy thằng bạn tới nhà tui chơi mà thấy nàng là hỏi miết.Có nhiều tên ngày nào cũng tới , không quên mang theo cái gì đó tặng nàng.

Nhưng có anh nào lọt vào mắt xanh của nàng đâu.

Còn đối với tui thì ... có lúc tui cũng cảm thấy tự hào với mấy thằng kia là được chở hoa khôi đi học , được nàng chăm sóc khi mệt hay mua cho bịch nước khi khát.Nhưng nghĩ lại cũng khó , làm sao tui có thể yêu một con bé chỉ nhỏ hơn tui có một tháng , lúc nhỏ cùng tắm mưa , ở chung một vách nữa chứ.

Cho nên bây giờ thằng tui không biết than thở và chia sẻ cùng ai , muốn thoát khỏi cảnh này để kiếm ... em nào đó chiều thứ bảy chở đi chơi lấy chút sĩ diện cũng không được.

_ Ghé quán nào đó ăn sáng đi , nàng nói.

_ Tui hết tiền rồi.

_ Tăm trả cho.

_ Tui không đói.

_ Nhưng mà Tăm đói quá.

_ Sao Tăm phiền phức quá vậy ? Sáng ngủ không yên bây giờ đi cũng không xong nữa.Đi như vậy hoài không biết chừng nào tui mới có người yêu nữa.Mai mốt tui bị ế thì Tăm chịu trách nhiệm đó.

Tầm vỗ vô lưng tui ê cả lưng.

_ Có nhiều chàng cứ theo làm đuôi Tầm hoài đó , sao Tầm không nhờ họ chở đi học mà cứ ngồi sao lưng tui hoài vậy ?

_ Tầm thích ngồi xe này hơn.

Tui không ghé quán ăn mà chở nàng tới trường luôn. Tui biết nàng giận lắm như phải làm như vậy để thoát khỏi nàng. Mặt nàng buồn , bước vào cổng trường không quên để lại một câu.” Trưa nhớ chở người ta về nữa đó “

Nhưng tui nào có nghe đâu , trưa tui cho nàng đi một mình về nhà. Về tới nhà hai con mắt nàng đỏ hoe , còn lấy khăn chậm chậm mắt nữa.

Bình thường mọi ngày đi học về là vô nhà thưa mẹ tui trước rồi mới về nhà. Nhưng hôm nay thì nàng đi một mạch vô nhà luôn. Còn tui thì hí hửng vì đã làm cho nàng khóc , làm cho nàng giận.

Trà được mỗi thù hồi sáng này.

Đã quá giờ trưa , mẹ tui làm cơm xong mà không thấy con gái cung qua. Mẹ tui sai tui qua gọi nàng. Khi tui sang nhà mắt nàng vẫn còn mọng nước.

_ Mẹ kiu Tầm qua ăn cơm kìa. Khóc hoài hà , có đi về một bữa thôi mà cũng khóc nữa.

Một lát sau , nàng qua nhà tui với cặp mắt đỏ hoe. Mẹ tui sốt sắng “

_ Con sao vậy , ai ghẹo con , có sao không con ?

_ Dừng , Dừng không chở con về , con đi về một mình hic hic ...

_ Hồi sáng dặn rồi mà sao không chở Tầm về hả ?

_ Mẹ làm như Tầm là con dâu của mẹ vậy. Mẹ bắt con phải đưa , rước , phải nghe Tầm sai bảo. Mẹ coi con nè , lớn như thế này muốn làm gì cũng không được. Bọn con có người yêu hết rồi còn con chưa biết nói tiếng yêu là gì. Mà ngày nào cũng phải chở Tầm đi học. Nghe tui nói xong , nàng khóc hu hu , đi một mạch về nhà. Thế là hôm đó tui bị một trận mưa “moral “ mà không có dự báo thời tiết trước. Mẹ bắt tui phải làm lành với nàng , càng sớm càng tốt. Sáng , tui dắt “ con nô lệ “ ra khỏi nhà và chở nàng , gần đến giờ vô học rồi mà không thấy nàng ra. Tui vào nhà mới biết là nàng đã đi rồi.

Đến giờ tan học , tui kêu nàng lên xe chở về , nhưng nàng không chịu lên , nhất định đi bộ về , còn tui bực mình quá đi về trước.

Với ý nghĩ là nàng già bộ , đi bộ được một hai ngày là đỡ lắm , nếu mà quá giang chàng nào về thì chắc không dám vì hồi đó giờ đâu có ai được chở ngoài tui. Tui tự đắc , chắc nàng đi được hai hôm thôi , thế nào ngày mai nàng cũng ua kéo tui dậy. Nhưng ngày hôm sau vẫn không thấy động tĩnh gì. Ngày thứ tư , thứ năm vẫn không thấy tăm hơi , lúc này tui cảm thấy lo lo. Chở nàng đi học riết quen rồi , mấy ngày nay không chở nàng đi tui thấy thiếu thiếu sao đó. Bây giờ tui mới nhớ cảm giác có nàng ngồi sau mà tiêng tiêng. Đến lúc này tui cảm thấy hối hận lắm. Tui tự hỏi mình phải làm sao đây. Rồi một tuần lễ trôi qua mà nàng vẫn đi học sớm , tui mới bắt đầu để ý , trưa có chàng nào đó đưa nàng về. Khi bước xuống xe nàng cười với người ta rất tình tứ , còn người ta nhìn nàng với vẻ rất ... say đắm. Ôi lúc đó , tui có cảm giác như bị mất hồn vậy. Tim tui bắt đầu đập nhanh , tui cảm thấy lo lo.

Cả ngày tui thần thờ đi ra đi vô , chỉ mong được nhìn thấy nàng. Tối lại tui không ngủ được , cứ suy nghĩ về nàng mãi. Tui có cảm giác là mình sắp bị mất nàng , tới lúc này tui không dám nghĩ tiếp nữa. Dù rất nhớ nàng nhưng tui không dám bước qua nhà nàng.

Mấy ngày liên tục , Tầm không qua nhà tui , hay qua nhà nàng để gặp nàng , nhưng bà không muốn xen vào chuyện của chúng tôi. Hôm sau , tình cờ tui bước ra phía trước nhà , tui thấy nàng định gọi , nhưng miệng ấp úm hoài kêu không lên tiếng , tay chân tui lạnh ngắt.

Thấy tui , nàng bước vào nhà ngay.

Tui vào nhà mà hồn còn vướn trên nóc nhà. Tui hỏi sao hôm nay tui kỳ thế này , tui có bệnh gì không hay là tui ... iu nàng.

Tui nhất định tìm kế nào đó để làm lành với nàng. Khi hoàn hồn xong , tui ra cửa hàng thú nhồi bông , mua hai con heo có dây rút trước mũi. Tui định hôm sau dùng món quà này mà bày tỏ nỗi lòng của mình. Nhưng rất xui cho tui là tối hôm đó tui bị cảm. Sáng hôm sau ngồi dậy không nổi , coi như kế hoạch bị vỡ. Mặc dù vậy tui cũng ráng ngóc đầu dậy mà nhìn ra ngoài đường xem thằng kia có tới chở nàng đi không/

Hôm sau nữa , tui đang co ro trùm mềm , bỗng có một bàn tay lung lay vai tui , tui kéo mềm ra khỏi đầu. Tui

không còn tin vào mắt mình nữa , nàng , đúng là nàng rồi , tui mừng quá , đến cứ ập a ập úng.Nàng đặt cái tô lên giường.Nhưng nàng quay mặt qua chỗ khác.Tui cố bình tĩnh hỏi.

“ Tô gì vậy ? “. “ Cháo hành ăn lẹ đi kéo nguội “.

Thế là tui phải ăn , để lấy điểm với nàng.Tui ăn xong cảm thấy khỏe ra nhưng còn run run.Không biết tui run là do bệnh cảm hay là do cảm động vì nàng.Nàng đưa tay lấy tô , tui chụp cái tô lại vì muốn ở gần nàng thêm chút xíu nữa.Không biết trời xui đất khiến như thế nào đó mà tui nắm phải cái tay nàng chứ không phải cái tô.Lúc đó tui có cảm giác tay chúng tôi nóng lên , trong mình tui như có luồng điện chạy qua , dường như tui đang nín thở.Tui ập a ập úng.” Tăm , Tăm đừng giận Dũng nữa nha , nhà mình chung vách mà “.Tăm quay lại nhìn tui và nói “ Mai nhớ dậy sớm chờ Tăm đi học nhe , quá giang người ta hoài kỳ lắm “.

Nói xong nàng mỉm cười , một nụ cười rất dễ thương.Tui chưa bao giờ thấy nàng cười như thế với ai.

(Theo báo Mực Tím)